

BOLETÍN DEL CLERO

DEL

OBISPADO DE LEÓN

Carta Encíclica de nuestro Santísimo Padre el Papa León XIII
acerca de la Santísima Eucaristía.

(Continuación.)

Sed ut divinarum rerum fides languescat, non modo superbia, quod supra attigimus, sed etiam depravatio facit animi. Nam si usu venit ut quo melius quisque est moratus, eo sit ad intelligendum sollertior, corporis autem voluptatibus mentes obtundi ipsa ethnica dispexit prudentia, divina sapientia prae-monuit (1); tanto magis in divinis rebus voluptates corporis obscurant fidei lumem, atque etiam, per justam Dei animadversionem, extinguunt. Quarum quidem voluptatum insatiabilis hodie cupiditas flagrat omnesque late tamquam contagio quaedam morbi vel a primis aetatulis inficit. Verum teterrimi hujus mali praeclarum in divina Eucharistia praesto est remedium. Nam, omnium primum, augendo caritatem, libidinem coërcet; ait enim Augustinus: *Nutriméntum ejus (caritatis) est imminutio cupiditatis; perfectio, nulla cupiditas* (2). Praeterea castissima Jesu caro carnis nostrae inso-

(1) Sap. I, 4.

(2) De diversis quaestionibus, l. XIII, quaest. XXXVI.

lentiam comprimit, ut Cyrillus monuit Alexandrinus: *Christus enim existens in nobis sopit saevientem in nostris membris carnis legem* (1). Quin etiam fructus Eucharistiae singularis et jucundissimus est quem significavit propheticum illud: *Qui bonum ejus (Christi) est, et quid pulchrum ejus, nisi frumentum electorum et vinum germinans virgines?* (2) videlicet sacrae virginitatis forte et constans propositum, quod, vel diffuente deliciis saeculo latius in dies uberiusque in catholica Ecclesia florescit: quanto quidem ubique cum religionis ipsiusque humani convictus emolumento et ornamento est probe cognitum. Accedit quod hujusmodi Sacramento spes bonorum immortalium, fiducia auxiliatorum divinorum, mirifice roboratur. Beatitudinis enim studium, quod omnium animis insitum atque innatum est, terrestrium bonorum fallaciâ injusta flagitiosorum hominum vi, ceteris denique corporis animique molestiis magis magisque acuitur. Jam vero augustum Eucharistiae Sacramentum, beatitudinis et gloriae causa idem et pignus est, idque non animo tantum sed etiam corpori. Quum enim animos caelestium bonorum copiâ locupletat, tum iis perfundit suavissimis gaudiis, quae quamlibet hominum aestimationem et spem longe superent; in adversis rebus sustentat, in virtutis certamine confirmat, in vitam custodit sempiternam, ad eamque tamquam instructo viatico perducit. Corpori autem caduco et fluxo Hostia illa divina futuram ingenerat resurrectionem; siquidem corpus immortale Christi semen inserit immortalitatis, quod aliquando erumpat. Utrumque istud et animo et corpori bonum inde obventurum Ecclesia omni tempore docuit, Christo obsecuta affirmanti: *Qui manducat meam carnem, et bibit meum sanguinem, habet vitam aeternam: et ego resuscitabo eum in novissimo die* (3). Cum re cohaeret magnique interest id considerare, ex Eucharistia, quippe quae a Christo instituta sit tamquam *passionis suae memoriale perenne* (4), christiano homini castigandi sa-

(1) Lib. IV, c. 2 in Joann., VI, 57.

(2) Zach., IX, 17.

(3) Joann, VI, 55.

(4) S. Thomas Aquin., *opusc.* LVII: *Offic. de festo Corp. Christi.*

lutariter sui denuntiari necessitatem. Jesus enim primis illis sacerdotibus suis: *Hoc facite*, inquit, *in meam commemorationem* (1), idest hoc facite ad commemorandos dolores, aegritudines, angores meos, mean in cruce mortem. Quapropter hujusmodi sacramentum idem et sacrificium assilua es in omnes tempus poenitentiae, ac maximi cujusque laboria adhortatio, itemque voluptatum, quas homines impudentissimi tantopere laudant et efferunt, gravis et severo improbatio: *Quotiescumque manducabilis panem hunc, et calicem bibetis, mortem Domini annuntiabitis donec veniat* (2).

Praeter haec, si in praesentium malorum causas diligenter inquiras, ea reperies inde fluxisse, quod hominum inter ipsos caritas, caritate adversus Deum frigescente, deferbuerit. Dei se esse filios atque in Jesu Christo fratres obliti sum; nihil, nisi sua quisque, curant, aliena non modo negligunt sed saepe oppugnant in eaque invadum. Inde crebrae inter civium ordines turbae et contentiones: arrogantia, asperitas, fraudes, in potentioribus in tenuioribus miseriae, invidiae, secessiones. Quibus quidem malis frustra a providentia legum, a poenarum metu, a consiliis humanae prudentiae quaeritur sanatio. Illud est curandum enitendumque, quod plus semel Ipsi fusiusque commuimus, ut civium ordines mutua inter se concilientur officiorum conjunctione, quae a Deo profecta, opera edat germanum Jesu Christi spiritum et caritatem referentia. Hanc terris Christus intulit, hac omnia inflammari voluit, utpote quae una posset non modo animae sed etiam corpori beatitatis uliquid vel in praesens afferre: amorem enim immoderatum sui in homine compescit et divitiarum cohibet cupiditatem, quae *radix omnium malorum est* (3). Quamquam vero rectum et omnes justitiae partes inter ordines civium convenienter tutari; praecipuo tamen caritates praesidio et temperamento id demum assequi licebit ut in hominum societate salutaris ea quam Paulus suabebat, *fiat aequalitas* (4), facta conserve-

(1) Luc. XXII, 19.

(2) I. Cor. XI, 26.

(3) Tim., VI, 10.

(4) II Cor. VIII, 14.

tur. Hoc igitur Christus voluit, quum augustum hoc Sacramentum institueret, excitanda caritate in Deum, mutuam inter homines fovere caritatem. Haec enim ex illa, ut perspicuum est, suapte natura existi, et sua velute sponte effunditur: neque vero fieri potest ut ulla ex parte desideretur, quin immo incendatur et vigeat oportet, si Christi erga ipsos caritatem perpendant in hoc Sacramento; in quo, ut potentiam suam et sapientiam magnifice patefecit, sic *divitias divini sui erga homines amoris velut effudit* (1). Tam insigni ab exemplo Christi, omnia sua nobis largientis, sane quantum ipsi inter nos amare atque adjuvare debemus, fraterna necessitudine quotidie arctius devincti! Adde quod vel signa ipsa, quibus huiusmodi constat Sacramentum, peropportuna conjunctionis incitamenta sunt. Qua de re Sanctus Cyprianus: *Denique unanimi christianam firma sibi atque inseparabili caritate connexam itiam epse dominica sacrificia declarant. Nam quando Dominus corpus suum panem vocat de multorum granorum adunatione congestum, populum nostrum quem portabat indicat adunatum: et quando sanguinem suum vinum appellat de botris atque acinis plurimis expressum atque in unum coactum, gregem item nostrum significat commixtioni adunatae multitudinis copulatum* (2). Similiter Angelicus Doctor ex Augustini sententia: (3) haec habet. *Dominus noster corpus et sanguinem suum in eis rebus commendavit, quae ad unum aliquid rediguntur ex multis; namque aliud, scilicet panis ex multis granis in unum constat, aliud, scilicet vinum in unum ex multix acinis confluit; et ideo Augustinus alibi dicit: O Sacramentum pietatis, o signum unitatis, o vincutum caritatis* (4). Quae omnia confirmantur Concilii Tridentini sententiâ Christum Eucharistiam Ecclesiae reliquisse «tamquam» symbolum ejus unitatis et caritatis, qua Christianos omnes »inter se conjunctos et copulatos esse voluit... smybolum unius »illius corporis, cujus ipse caput existit, cuique nos, tam-

(1) Conc. Trid., Sess. XIII, *De Euchar.*, c. II.

(2) Ep. 69, ad Magnum, n. 5 (al 6).

(3) Tract. XXVI, in Joan., n. 13, 17.

(4) *Summa theol.*, III p. q. LXXXIX, a 1.

»quam membra, arctissimâ fidei, spei et caritatis connexione »adstrictos esse voluit». (1) Idque edixerat Paulus: *Quoniam unus panis, unum corpus multi sumus, omnes qui de uno pane participamus* (2). Illud enimvero pulcherrimum ac perjucundum est christianae fraternitatis aequalitaque socialis specimen, promiscue, ad sacra altaria circumfundi patritium et popularem, divitem et pauperem, doctum et indoctum, ejusdem aequae participes convivii caelestis.— Quod si merito in Ecclesiae fastis hoc primordie ejus vertitur propriae laudi quod *multitudinis credentium erat cor unum et animo una* (3); sane eos tam eximium bonum debuisse consuetudini mensae divinae obscurum non est; de ipsis enim commemoratum legimus: *Erant perseverantes in doctrina Apostolorum et in communicatione fractionis panis* (4).— Mutuae praeterea inter vivos caritatis gratia cui a Sacramento eucharistico tantum accedit roboris incrementi, Sacrificii praesertim virtute ad omnes permanat qui in sanctorum communione numerantur. Nihil est enim aliud sanctorum communio quod nemo ignorat, nisi mutua auxilii, expiationis, precum beneficiorum communicatio inter fideles vel caelesti patria potitos vel igni piaculari addictos vel adhuc in terris peregrinantes, in unam coalescentes civitatem, cujus caput Christus, cujus forma caritas. Hoc autem fide est ratum, etsi soli Deo Sacrificium augustum offerri liceat, tamen etiam honori Sanctorum in caelis cum Deo regnantium, *qui illos coronavit*, celebrari posse ad eorum patrocinium nobis conciliandum atque etiam, ut ab Apostolis traditum, ad labes fratrum abolendas, qui jam in Domino mortui, nondum plane sint expiati.— Sincera igitur caritas quae, in salutem utilitatesque omnium, omnia facere et pati assuevit, prosilit nempe ardetque actiosa ex sanctissima Eucharistia, ubi Christus adest ipse vivus, ubi suo erga nos amori vel maxime indulgent divinaeque impulsus caritatis impetu suum perpetuo sacrificium instaurat. Ita

(1) Sess. XIII, *De Euchar.*, c. 11.

(2) I Cor. X, 17.

(3) Act., IV, 32.

(4) Act., II, 42.

facile apparet undenam hominum apostolicorum ardui labores, unde tam multae variaeque apud catholicos institutae benemerendi de humana familia rationes sua ducant auspicia, vires, constantiam, felicesque exitus.

Haec pauca quidem in re perampla minime dubitamus quin abunde frugifera christiano gregi accidant, si operâ vestra, Venerabiles Fratres, sint opportune exposita et commendata. At vero tam magnum et virtute omni affluens Sacramentum nemo satis unquam, proinde ac dignum est, nec eloquendo laudaverit, nec venerando coluerit. Ipsum sive pie mediteris, sive rite adores, sive eo magis, pure sancteque percipias, tamquam centrum existimandum est in quo christiana vita, quanta usquam est, insistit; ceteri quicumque habentur, pietatis modi demum in idipsum conducunt et desinum. Atque ea Christi benigna invitatio benigniorque promissio. *Venite ad me omnes, qui laboratis, et onerati estis, et ego reficiam vos* (1), in hoc praecipue mysterio evenit et quotidie impletur.— Ipsum denique est velut anima Ecclesiae, ad quod ipsa sacerdotalis gratiae amplitudo per varios ordinum gradus dirigitur. Indidemque haurit habetque Ecclesia omnem virtutem suat et gloriam, omnia divinorum charismatum ornamenta, bona omnia: quae propterea summam curarum in eo collocat ut fidelium animos ad intimam cum Christo conjunctionem per Sacramentum Corporis et Sanguinis ejus instruat et adducat: ob eamque rem caeremoniis sanctissimis ipsum ornando facit venerabilius. — Perpetuam etiam in genere providentiam Ecclesiae matris ea praeclarius commendat hortatio, quae in sacro Tridentino Concilio edita est, mirificam quamdam caritatem pietatemque redolens, plane digna quam populus christianus a Nobis accipiat ex integro revocatam: «Paterno affectu admonet Sancta Synodus, »hortatur, rogat et obsecrat per viscera misericordiae Dei nostri »ut omnes et singuli, qui christiano nomine censentur, in hoc »unitatis signo, in hoc vinculo caritatis, in hoc concordiae sym- »bolo jam tandem aliquando conveniant et concordent, me-

---

(1) Matth., xi, 28.

»moresque tantae majestatis, et tam eximii amoris Jesu Christi
 »Domini nostri qui dilectam animam suam in nostrae salutis
 »pretium, et carnem suam nobis dedit ad manducandum, haec
 »sacra mysteria corporis et sanguinis ejus eâ fidei constantia
 »et firmitate, ea animi devotione ac pietate et cultu credant
 »et venerentur, ut panem illud supersubstantialem frequenter
 »suscipere possint, et is vere eis sit animae vita et perpetua
 »sanitas mentis; cujus vigore confortati, ex hujus miserae
 »peregrinationis itinere ad caelestem patriam pervenire va-
 »leant, eundem panem Angelorum, quem modo sub sacris
 »velaminibus edunt, absque ullo velamine manducaturi» (1).
 Porro testis historia est, christianae vitae cultum vulgo flo-
 ruisse melius, quibus temporibus esset Eucharistiae perceptio
 frequentior. Contra non minus est exploratum consuevisse, ut
 quum caelestem panem negligenter homines et veluti fasti-
 dirent, sensim elangueretur christianae professionis vigor.
 Qui quidem ne prorsus aliquando deficeret, opportune cavit
 in Concilio Lateranensi Innocentius III, quum gravissime
 praecepit, ut minimum per sollemnia Paschatis nemo christia-
 nus a communione Dominice Corporis abstineret. Liquet vero
 praeceptum hujusmodi aegre datum ac postremi remedii loco:
 semper enim id fuit Ecclesia in votis, ut cuique sacro adessent
 fideles de divina hac mensa participes. «Optaret sacrosancta
 »Synodus et in singulis Missis fideles adstantes non solum
 »spirituali affectu, sed sacramentali etiam Eucharistiae per-
 »ceptione communicarent, quod ad eos sanctissimi hujus sa-
 crificii fructus uberius proveniret» (2).

Et uberrimam quidem salutis copiam non singulis modo sed
 universis hominibus paratam hoc habet augustissimum mys-
 terium, ut est Sacrificium: ab Ecclesia propterea *pro totius
 mundi salute* assidue offerri solitum. Cujus sacrificii, com-
 munibus piorum studiis, fieri ampliorem cum existimatione
 cultum addecet; hoc aetate vel maxime oportet. Itaque multi-
 plices ipsius virtutes sive latius cognosci sive attentius re-
 coli velimus. — Principia lumine ipso naturae perspicua

(1) Sess. XIII, de Euchar., c. VIII.

(2) Conc. Trid., Sess. XXII, c. VI.

illa sunt: supremum esse absolutumque in homines privatim publice, Dei creatoris et conservatoris imperium; quidquid sumus quidquid privatim publiceque habemus boni, id omne á divina largitate profectum: vicissimque a nobis Deo testandam et summam, ut Domino reverentiam, et maximam, ut beneficentissimo, gratiam. Haec tamen officia quotusquisque hodie invenitur, qui qua par est religione colat et observet!

(Se continuará.)

**Asociación de SUFRAGIOS MÚTUOS del Clero
de la Diócesis.**

Han manifestado por conducto de los Sres. Arciprestes de Villalón, Valdeburon de Arriba y Rivesla que desean pertenecer á la Asociación, é ingresan en ella:

Núm. 1178=Martín D. Leopoldo, con obligación de aplicar *diez Misas.*

Núm. 1179=Cimadevilla D. Camilo, *dentro del primer año de su ordenación.*

Núm. 1180=Cascón D. Valentfn, id. id. id.

León 18 de Junio de 1902—Dr. Adolfo Pérez Muñoz, Maestrescuola-Secretario.